RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.760 van 10 september 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 15 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 22 januari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 mei 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker werd hiervan op 16 mei 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. Tegelijk met de in punt 1.2. vermelde beslissing, besliste de gemachtigde van de minister om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan op 15 mei 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "*de algemene rechtsbegin-selen: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".* Verzoeker voert aan dat de betekening van de eerste bestreden beslissing in het gesloten centrum in Vottem is gebeurd terwijl volgens hem een dergelijke betekening via het gemeentebestuur dient te gebeuren.

2.2. Verzoeker toont niet aan welk algemeen rechtsbeginsel, noch welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden. Hij geeft evenmin aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek op de wijze van betekening van de beslissing, gelet op het tijdig ingesteld beroep. De kritiek op de wijze van betekening kan derhalve onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de erin opgenomen administratieve beslissing. De Raad merkt ten overvloede samen met de verwerende partij op dat de betekening heeft plaatsgehad conform artikel 62, tweede lid van de vreemdelingenwet

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In een tweede middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker is van mening dat hij onmenselijk wordt behandeld omdat bij de opsluiting wordt voorbijgegaan aan het feit dat hij samenwoont met zijn verloofde. Verzoeker vervolgt dat zijn recht op menswaardig bestaan door verweerder wordt aangetast doordat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt wordt met zijn huidige levensomstandig-heden, integratiegraad of banden met België.

2.4. In zoverre de kritiek van verzoeker gericht is tegen zijn opsluiting dient de Raad vast te stellen dat zij niet dienstig is, aangezien de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de maatregel van vrijheidsberoving die getroffen werd ten aanzien van verzoeker. Deze bevoegdheid komt overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank toe. Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing, dient samen met de verwerende partij te worden opgemerkt dat deze bepaling eist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een

inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (R.v.St., nr. 144.754, van 20 mei 2005). Verzoekers betoog voldoet niet aan voormelde vereiste.

Het tweede middel is deels onontvankelijk deels ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat verweerder voorbijgaat aan de realiteit dat hij samenwoont met zijn verloofde en dat zij reeds de nodige stappen hadden gezet om hun huwelijksdossier in orde te brengen. Verzoeker stelt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en voor geen enkel feit gekend is bij politie of gerecht. Volgens verzoeker is de "bestreden bestuurs-handeling" een disproportionele inmenging op zijn recht op gezinsleven.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

> *"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
> *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

2.7. De eerste bestreden beslissing stelt het volgende omtrent artikel 8 van het EVRM:

> *"Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn familieleden/partner. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn gezin/partner te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een gezinsleven."*

2.8. Er dient herinnerd te worden aan het feit dat het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM blijkens het tweede lid van dit artikel niet absoluut is. Een tijdelijke scheiding van het gezin in brede zin schendt artikel 8 van het EVRM niet, omdat reeds herhaaldelijk werd geoordeeld dat een eventuele toepassing van dit artikel de vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Schengen-gebied binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om het motief dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten, zoals in casu, geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (R.v.St., nr. 42.039, 22 februari 1993; R.v.St., nr. 48.653, 20 juli 1994). De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn verloofde wordt gescheiden, doch dat hij enkel tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (zie R.v.St., nr. 152.639, van 13 december 2005). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker zoals dit specifiek blijkt uit het administratief dossier niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

2.9. De tweede bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en bepaalt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekers betoog dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en voor geen enkel feit gekend is bij politie of gerecht staat een toepassing van artikel 7, eerste

lid, 1° van de vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Voor het overige verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.8.

Het derde middel is niet gegrond.

2.10. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan "*van de algemene rechtsbegin-selen: meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting; manifeste beoordelingsfout*". Verzoeker is van mening dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden omdat de gemachtigde van de minister de aanvraag tot verblijfsmachtiging behandelde zonder rekening te houden met de stand van het huwelijksdossier in de gemeente Gavere.

2.11. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). De Raad stelt vast dat de huwelijksintenties werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met dit gegeven rekening heeft gehouden. Het komt de aanvrager toe om de gemachtigde van de minister op de hoogte te brengen van een mogelijke evolutie in de stand van het huwelijksdossier. Ten overvloede blijkt op de terechtzitting dat er nog geen evolutie zit in het huwelijksdossier en dat er nog geen akte van huwelijksaangifte opgesteld werd in de zin van artikel 64 van het Burgerlijk Wetboek.

Het vierde middel is ongegrond.

2.12. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel.</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

T. LEYSEN. **M. EKKA.**